

დადგენილება
საქართველოს სახელით

4 მაისი, 2018 წელი

თბილისი

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგია
მოსამართლე ლაშა თავართქილაძე
სხდომის მდივანი ირინე ოზოლაშვილი

ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის ოქმის შემდგენი ორგანო - ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახური
წარმომადგენელი - გიორგი კიკნაძე

ადმინისტრაციულ პასუხისგებაში მიცემული პირი - ი/მ „ანი გაჩეჩილაძე“ [redacted]
მისამართი: [redacted]
წარმომადგენლები - გიორგი მშვენერაძე, ედუარდ მარიკაშვილი, თეიმურაზ სვანიძე

სასამართლომ განიხილა ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის მასალები საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის 159-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული სამართალდარღვევის ჩადენის ფაქტზე და

გ ა მ ო ა რ კ ვ ი ა :

1. 2018 წლის 26 აპრილს თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიაში ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურიდან შემოვიდა ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის საქალაქო გაჩეჩილაძის" მიმართ, საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის 159-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული სამართალდარღვევის ჩადენისათვის.

2. წარმოდგენილი სამართალდარღვევის მასალებით და სასამართლო განხილვისას დადგენილია:

2.1. ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიერ 2018 წლის 18 აპრილს ი/მ „ანი გაჩეჩილაძის" მიმართა შედგა N000671 ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევის ოქმი, რომლის თანახმად, ი/მ „ანი გაჩეჩილაძის" მიერ ფეისბუქ გვერდზე, ასევე წარმოებულ პროდუქტზე განთავსებული იქნა არაეთიკური რეკლამა, რითაც დაირღვა რეკლამის წარმოებისა და გავრცელების წესი.

3. 2018 წლის 2 მაისს გამართულ სასამართლო სხდომაზე გამოცხადდა სამართალდარღვევის ოქმის შემდგენი ორგანოს წარმომადგენელი, რომელმაც მხარი დაუჭირა წარმოდგენილ სამართალდარღვევის ოქმს და მოითხოვა ადმინისტრაციულ პასუხისგებაში მიცემული პირის მიმართ საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის 159-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული სანქციის გამოყენება. ასევე მიუთითა, რომ საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის 41-ე მუხლის შესაბამისად, განისაზღვროს დარღვევის გამოსასწორებლად გასატარებელი ღონისძიებები (იხ. სხდომის ოქმი).

4. სასამართლო სხდომაზე ასევე გამოცხადდა ადმინისტრაციულ პასუხისგებაში მიცემული პირი ი/მ „ანი გაჩეჩილაძე“ და მისი წარმომადგენლები, რომლებიც არ დაეთანხმნენ წარმოდგენილ სამართალდარღვევის ოქმს და განმარტეს, რომ ი/მ „ანი გაჩეჩილაძის“ მხრიდან ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის ჩადენას ადგილი არ ჰქონია, შესაბამისად მოითხოვს ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის საქმის წარმოების შეწყვეტა, მისი არ არსებობის გამო (იხ. სხდომის ოქმი).

5. საქმეზე მოწმეები არ დაკითხულან.

6. წერილობითი მტკიცებულებები:

6.1. 2018 წლის 18 აპრილის N000671 ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის ოქმი.

6.2. დათვალერების ოქმი;

6.3. ფოტოსურათები;

7. საქმის მასალების შესწავლის, მხარეთა ახსნა-განმარტებების მოსმენის, წარმოდგენილი მტკიცებულებათა გაცნობისა და დავის სასამართლო სხდომაზე განხილვის საფუძველზე, სასამართლოს მიაჩნია, რომ ი/მ „ანი გაჩეჩილაძე“ ცნობილი უნდა იქნეს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევად საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის 159-ე მუხლის პირველი ნაწილის საფუძველზე შემდეგ გარემოებათა გამო:

8. საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის პირველი მუხლით განსაზღვრულია თუ რა წესით შეიძლება დაედოს ადმინისტრაციული სახდელი ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის ჩამდენს, ამავე კოდექსის მე-8 მუხლის თანახმად, არავის არ შეიძლება შეეფარდოს ზემოქმედების ზომა ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის გამო, თუ არა კანონმდებლობით დადგენილ საფუძველზე და წესით.

9. საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის მე-10 მუხლით განისაზღვრა ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის ცნება, რომლის თანახმად, ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევად (გადაცდომად) ჩაითვლება სახელმწიფო ან საზოგადოებრივი წესრიგის, საკუთრების, მოქალაქეთა უფლებებისა და თავისუფლებების, მმართველობის დადგენილი წესის ხელშეწყობის მართლსაწინააღმდეგო, ბრალეული (განზრახი ან გაუფრთხილებელი) მოქმედება ან უმოქმედობა, რომლისთვისაც კანონმდებლობით გათვალისწინებულია ადმინისტრაციული პასუხისმგებლობა.

10. საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის მეორე მუხლის შესაბამისად, ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა შესახებ საქართველოს კანონმდებლობა შედგება ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა შესახებ ამ კოდექსისა და

საქართველოს სხვა საკანონმდებლო აქტებისაგან. ამავე კოდექსის 231-ე მუხლით, ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა საქმეების წარმოების წესი სასამართლოებში განისაზღვრება ამ კოდექსით და საქართველოს სხვა საკანონმდებლო აქტებით.

11. საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის 33-ე მუხლის თანახმად, ადმინისტრაციული სამართალდარღვევისათვის სახდელი დაედება იმ ნორმატიული აქტით დაწესებულ ფარგლებში, რომელიც ითვალისწინებს პასუხისმგებლობას ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევისათვის ამ კოდექსის და ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა შესახებ სხვა აქტების ზუსტი შესაბამისობით. სახდელის დადებისას მხედველობაში მიიღება ჩადენილი სამართალდარღვევის ხასიათი, დამრღვევის პიროვნება, მისი ბრალის ხარისხი, ქონებრივი მდგომარეობა, პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი და დამამძიმებელი გარემოებანი.

12. საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის 236-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის საქმეზე მტკიცებულებას წარმოადგენს ყველა ფაქტობრივი მონაცემი, რომელთა საფუძველზე, საქართველოს კანონმდებლობით განსაზღვრული წესით, ორგანო (თანამდებობის პირი) დაადგენს ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის არსებობას ან არარსებობას, პირის ბრალეულობას მის ჩადენაში და სხვა გარემოებებს, რომლებსაც მნიშვნელობა აქვს საქმის სწორად გადაწყვეტისათვის. ამავე ნორმის მე-2 ნაწილით, ეს მონაცემები დადგინდება შემდეგი საშუალებებით: ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის ოქმით, ადმინისტრაციულ პასუხისმგებაში მიცემული პირის ახსნა-განმარტებით, დაზარალებულისა და მოწმის ჩვენებებით, ექსპერტის დასკვნით, ალკოჰოლური, ნარკოტიკული ან ფსიქოტროპული გამოკვლევის (ტესტირების) შედეგებით, ვიდეოფირით ან ფოტოფირით, ნივთიერი მტკიცებულებით, ნივთისა და დოკუმენტის ამოღების ოქმით და სხვა დოკუმენტებით.

13. საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის 264-ე მუხლის თანახმად, ორგანო (თანამდებობის პირი) ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის საქმის განხილვისას მოვალეა დაადგინოს ჩადენილი იყო თუ არა ადმინისტრაციული სამართალდარღვევა, ბრალეულია თუ არა პირი მის ჩადენაში, ექვემდებარება თუ არა იგი ადმინისტრაციულ პასუხისმგებლობას, არის თუ არა შემამსუბუქებელი და დამამძიმებელი გარემოებები, მიყენებულია თუ არა ქონებრივი ზარალი, აგრეთვე გამოარკვიოს სხვა გარემოებანი, რომელთაც მნიშვნელობა აქვთ საქმის სწორად გადაწყვეტისათვის.

14. საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის 159-ე მუხლის პირველი ნაწილით თანახმად, რეკლამის დაკვეთის, წარმოებისა და გავრცელებისათვის დადგენილი წესების დარღვევა, გამოიწვევს ფიზიკური პირის დაჯარიმებას 500 ლარის ოდენობით, ხოლო იურიდიული პირის, დაწესებულების, ორგანიზაციის დაჯარიმებას - 3 000 ლარის ოდენობით.

15. „რეკლამის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-2 მუხლის მეორე პუნქტის თანახმად, კანონის მიზანია რეკლამის სფეროში ჯანსაღი კონკურენციის განვითარება, საზოგადოებრივი ინტერესების, რეკლამის სუბიექტებისა და მომხმარებელთა უფლებების დაცვა, არასათანადო რეკლამის თავიდან აცილება და აღკვეთა.

„რეკლამის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-3 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, „რეკლამა“ განმარტებულია, როგორც საქონელზე, მომსახურებასა და სამუშაოზე (შემდგომში-

საქონელზე). ფიზიკურ და იურიდიულ პირებზე, იდეასა და წამოწყებაზე ნებისმიერი საშუალებითა და ფორმით გავრცელებული ინფორმაცია, რომელიც გამიზნულია პირთა განუსაზღვრელი წრისათვის და ემსახურება ფიზიკური და იურიდიული პირების, საქონლის, იდეისა და წამოწყებისადმი ინტერესის ფორმირებასა და შენარჩუნებას, აგრეთვე საქონლის, იდეისა და წამოწყების რეალიზაციის ხელშეწყობას.

აღნიშნული მუხლის მე-2 პუნქტის თანახმად, არასათანადო რეკლამა განმარტებულია, როგორც არაკეთილსინდისიერი, არასარწმუნო, არაეთიკური, მეცდომაში შემყვანი ან სხვა რეკლამა, რომელშიც დარღვეულია მისი შინაარსის, დროის, ადგილის ან გავრცელების წესების შესახებ საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილი მოთხოვნები. მითითებული მუხლის მე-5 პუნქტის თანახმად, არაეთიკურია რეკლამა, რომელიც ფიზიკურ პირთა ეროვნების, რასის, პროფესიის, სოციალური კუთვნილების, ასაკის, სქესის, ენის, რელიგიის, პოლიტიკური და ფილოსოფიური მრწამსის მიმართ შეურაცხყოფელი სიტყვებისა და შედარებების გამოყენებით არღვევს საყოველთაოდ აღიარებულ ჰუმანურ და ზნეობრივ ნორმებს, ხელყოფს ეროვნულ და მსოფლიო კულტურულ საგანძურში შემავალ ხელოვნების ობიექტებს, ისტორიულ და არქიტექტურულ ძეგლებს, ბღალავს სახელმწიფო სიმბოლიკას (დროშა, გერბი, ჰიმნი), საქართველოს ან სხვა სახელმწიფოს ეროვნულ ვალუტას, რელიგიურ სიმბოლოებს, ფიზიკურ ან იურიდიულ პირებს, მათ საქმიანობას, პროფესიას ან საქონელს.

აღნიშნული ნორმის ანალიზი ცხადყოფს, რომ კანონმდებელი არაეთიკურ რეკლამად მიიჩნევს შეურაცხყოფელი სიტყვებისა და შედარებების გამოყენებით საყოველთაოდ აღიარებულ ჰუმანურ და ზნეობრივ ნორმების დარღვევას, რომელიც ფიზიკურ პირთა ეროვნების, რასის, პროფესიის, სოციალური კუთვნილების, ასაკის, სქესის, ენის, რელიგიის, პოლიტიკური და ფილოსოფიური მრწამსის მიმართ ხელყოფს ეროვნულ და მსოფლიო კულტურულ საგანძურში შემავალ ხელოვნების ობიექტებს, ისტორიულ და არქიტექტურულ ძეგლებს და ბღალავს სახელმწიფო სიმბოლიკას (დროშა, გერბი, ჰიმნი), საქართველოს ან სხვა სახელმწიფოს ეროვნულ ვალუტას, რელიგიურ სიმბოლოებს, ფიზიკურ ან იურიდიულ პირებს, მათ საქმიანობას, პროფესიას ან საქონელს.

16. „რეკლამის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის მერვე პუნქტის თანახმად, აკრძალულია არასათანადო რეკლამის განთავსება და გავრცელება. იგი ჩადენილი ქმედების, საზოგადოებრივი საშიშროების ხარისხისა და ხასიათის შესაბამისად იწვევს საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილ პასუხისმგებლობას.

განსახილველ შემთხვევაში საქმის მასალებით დასტურდება, რომ ი/მ „ანი გაჩეჩილაძემ“ ფეისბუქ გვერდზე და წარმოებულ პროდუქტზე განათავსა შემდეგი სახის რეკლამები: 1. წარწერა - „ჩამოვკრავდი, მარა ნათლისღებაა“; 2. წარწერა - „ძღვევად საკვირველი“ და გამოსახულება; 3. წარწერა - „სამეფო კარი თამარში“ და გამოსახულება; 4. გამოსახულება - „მაკურთხებელი ხელი“.

აღნიშნული ფაქტობრივი გარემოებების გათვალისწინებით, სასამართლო განმარტავს შემდეგს:

1. წარწერა - „ჩამოვკრავდი, მარა ნათლისღებაა“ - ნათლისღება უძველესი ქრისტიანული დღესასწაულია, თორმეტ საუფლო საეკლესიო დღესასწაულთაგან ერთ-ერთი, სახარების მიხედვით, ეს დღესასწაული უკავშირდება მდინარე იორდანეში იოანე ნათლისმცემლის მიერ

მაცხოვრის ნათლისღებას, ანუ მონათვლას, სწორედ ამ დღიდან იღებს სათავეს ნათლობის წესი და საეკლესიო პირველი საიდუმლო.

2. წარწერა - „ძლევამ საკვირველი“ და გამოსახულება - დიდგორის ბრძოლა ანუ ძლევამ საკვირველი. დიდგორის ბრძოლას გამორჩეული ადგილი უკავია საქართველოს ისტორიაში. ეს გამარჯვება დამოუკიდებლობისა და თავისუფლებისათვის ბრძოლის, ერთიანობის, ქვეყნისთვის თავდადების სიმბოლოა. პროდუქტზე გამოსახულია სამეფო გვირგვინი, რომელიც ეროვნული ღირებულების მატარებელია.

3. წარწერა - „სამეფო კარი თამარში“ და გამოსახულება - თამარ მეფე იყო საქართველოს მონარქი 1184 წლიდან, ბაგრატიონთ სამეფო დინასტიის წარმომადგენელი. თამარი ატარებდა ტიტულს: „მეფეთ მეფე და დედოფალთ დედოფალი აფხაზთა, ქართველთა, რანთა, კახთა და სიმეხთა, შირვანთა და შაჰანშათა და ყოვლისა აღმოსავლეთისა და დასავლეთისა თვითმფლობელობითა მპყრობელი“, მართლმადიდებელმა ეკლესიამ თამარ მეფე წმინდანად შერაცხა, მისი სახე საქართველოში არაერთ ფრესკაზე არის გამოსახული..

4. გამოსახულება - „მაკურთხეველი ხელი“ - ხელის შესტიკულაცია, რომლის გამოყენება ხდება რელიგიური პირების მიერ. მაკურთხეველი ხელი გამოსახულია არაერთი წმინდანის ხატზე, ასევე მას იყენებენ სასულიერო პირები მრევლის კურთხევის მიზნით.

ამდენად, სასამართლოს შეფასებით, ი/მ „ანი გაჩეჩილაძის“ მიერ „აიისა-ს“ ოფიციალურ ფეისბუქ გვერდზე და ასევე წარმოებულ პროდუქტზე განთავსებული რეკლამები თავისი წარწერებით და გამოსახულებებით არაეთიკურია, რომელიც რელიგიის მიმართ შეურაცხმყოფელი სიტყვებისა და შედარებების (გამოსახულებები) გამოყენებით არღვევს საყოველთაოდ აღიარებულ ჰუმანურ და ზნეობრივ ნორმებს, ხელყოფს რელიგიურ სიმბოლოებს, ასევე რეკლამები თავის წარწერებითა და გამოსახულებებით ხელყოფს ეროვნულ და ისტორიულ საგანძურს, ძეგლებს.

17. ადმინისტრაციულ პასუხისგებაში მიცემული პირი თავის პოზიციაში მიუთითებს ჩარევის არაკონსტიტუციურობის თაობაზე გამოხატვის თავისუფლებასთან დაკავშირებით.

სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქართველოს კონსტიტუციის 24-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, ყოველ ადამიანს აქვს უფლება თავისუფლად მიიღოს და გაავრცელოს ინფორმაცია, გამოთქვას და გაავრცელოს თავისი აზრი ზეპირად, წერილობით ან სხვაგვარი საშუალებებით. ამავე მუხლის მე-4 პუნქტის თანახმად, ამ მუხლის პირველ და მეორე პუნქტებში ჩამოთვლილ უფლებათა განხორციელება შესაძლებელია კანონით შეიზღუდოს ისეთი პირობებით, რომლებიც აუცილებელია დემოკრატიულ საზოგადოებაში სახელმწიფო უშიშროების, ტერიტორიული მთლიანობის ან საზოგადოებრივი უსაფრთხოების უზრუნველსაყოფად, დანაშაულის თავიდან ასაცილებლად, სხვათა უფლებებისა და ღირსების დასაცავად, კონსტიტუციურად აღიარებული ინფორმაციის გამჟღავნების თავიდან ასაცილებლად ან სასამართლოს დამოუკიდებლობისა და მიუკერძოებლობის უზრუნველსაყოფად.

ამდენად, საქართველოს კონსტიტუციის 24-ე მუხლის პირველი პუნქტით განმტკიცებული იქნა ადამიანის ძირითად უფლებათაგან და თავისუფლებათაგან ერთ-ერთი ფუნდამენტური უფლება, ნებისმიერმა ადამიანმა თავისუფლად მიიღოს და გაავრცელოს ინფორმაცია,

გამოთქვას და გაავრცელოს თავისი აზრი ზეპირად, წერილობით ან სხვაგვარი საშუალებით, თუმცა ამავე მუხლის მე-4 პუნქტით რეგლამენტირებული იქნა ამ უფლებათა განხორციელების შეზღუდვა მხოლოდ კანონით გათვალისწინებულ შემთხვევებში, თუ იგი აუცილებელია დემოკრატიულ საზოგადოებაში სახელმწიფო უშიშროების, ტერიტორიალური მთლიანობის ან საზოგადოებრივი უსაფრთხოების უზრუნველსაყოფად, დანაშაულის თავიდან ასაცილებლად, სხვათა უფლებებისა და ღირსების დასაცავად, კონფიდენციალურად აღიარებული ინფორმაციის გამჟღავნების თავიდან ასაცილებლად ან სასამართლოს დამოუკიდებლობისა და მიუკერძოებლობის უზრუნველსაყოფად. ანალოგიური პრინციპია გატარებული ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის მე-10 მუხლში, რომელიც ითვალისწინებს გამოხატვის თავისუფლების შეზღუდვას, თუ აღნიშნული ემსახურება ლეგიტიმურ მიზანს. კერძოდ, ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის მე-10 მუხლის თანახმად, ყველასათვის გარანტირებულია გამოხატვის თავისუფლება, თუმცა ხსენებული მუხლის მე-2 პუნქტით დადგენილია ის შეზღუდვები რასაც ამ თავისუფლების განხორციელება შეიძლება დაექვემდებაროს, კერძოდ, „ამ თავისუფლებათა განხორციელება, რამდენადაც ის განუყოფელია შესაბამისი ვალდებულებისა და პასუხისმგებლობისაგან, შეიძლება დაექვემდებაროს ისეთ წესებს, პირობებს, შეზღუდვებს ან სანქციებს, რომლებიც გათვალისწინებულია კანონით და აუცილებელია დემოკრატიულ საზოგადოებაში ... მორალის დაცვის მიზნით, სხვათა რეპუტაციის ან უფლებების დასაცავად“.

როგორც ადამიანის უფლებათა ევროპულმა სასამართლომ საქმეზე *ჰენდისაიდი გაერთიანებული სამეფოს წინააღმდეგ (Handyside v. The United Kingdom)*, N 5493/72, 07 დეკემბერი 1976 წ., §§ 48-50, განმარტა:

„48. კონვენციით დაფუძნებული დაცვის მექანიზმი დამატებითია ეროვნულ სისტემებთან მიმართებაში, რომლებიც ადამიანის უფლებებს უზრუნველყოფენ (...). კონვენცია, პირველ რიგში, სწორედ თითოეულ ხელშემკვრელ სახელმწიფოს ავალდებულებს, უზრუნველყოს მასში გაცხადებული უფლებები და თავისუფლებები. კონვენციის საფუძველზე შექმნილ ინსტიტუციებს თავიანთი წვლილი შეაქვთ ამ ამოცანის გამხორციელებაში, მაგრამ მათი ჩართვა ხდება მხოლოდ პაექრობითი პროცესის (contentious proceedings) მეშვეობით და ყველა შიდა სამართლებრივი მისაგებლის ამოწურვის შემდეგ (...). ეს მიდგომები გამოიყენება განსაკუთრებით მე-10 მუხლის მიმართ. კერძოდ, შეუძლებელია სხვადასხვა ხელშემკვრელ სახელმწიფოთა შიდა სამართალში ერთგვაროვანი ევროპული კონცეფცია არსებობდეს მორალის თაობაზე. შესაბამისი კანონებით გათვალისწინებული მოსაზრებები მორალის მოთხოვნების შესახებ განსხვავებულია სხვადასხვა ადგილას, სხვადასხვა დროს, განსაკუთრებით კი, ჩვენს ეპოქაში, ... თავიანთი ქვეყნის რეალიებთან თავიანთი პირდაპირი და უწყვეტი კონტაქტის წყალობით სახელმწიფოს ხელისუფლება, პრინციპულად უკეთეს მდგომარეობაშია, ვიდრე საერთაშორისო მოსამართლე, გამოთქვას აზრი ამ მოთხოვნების ზუსტი შინაარსის, ისევე როგორც „შეზღუდვებისა“ და „სანქციების“ აუცილებლობის“ თაობაზე, რომელთაც ამ ამოცანის შესრულება ეკისრება. ... შესაბამისად, მე-10 მუხლის მე-2 ნაწილი ხელშემკვრელ სახელმწიფოებს უტოვებს თავისუფალი შეფასების ფარგლებს. ეს ფარგლები გადაცემული აქვს როგორც შიდა კანონმდებელს („კანონით გათვალისწინებული“), ისე სხვა ორგანოებს, მათ შორის, სასამართლოებს, რომლებიც მოწოდებულნი არიან განმარტონ და გამოიყენონ ძალაში მყოფი კანონები.“

49. ამის მიუხედავად, მე-10 მუხლის მე-2 ნაწილი არ ანიჭებს ხელშემკვრელ სახელმწიფოებს შეფასების შეუზღუდავ თავისუფლებას. სასამართლო, ..., პასუხისმგებელია ამ სახელმწიფოთა მიერ თავიანთი ვალდებულებების შესრულების უზრუნველყოფაზე (...); უფლება აქვს

საბოლოო შეფასება მისცეს, თუ რამდენად შეთავსებადია „შეზღუდვები და სანქციები“ მე-10 მუხლით დაცულ გამოხატვის თავისუფლებასთან. ...

50. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარეობს, რომ სასამართლოს ამოცანა კომპეტენტური ეროვნული სასამართლოების ჩანაცვლება კი არ არის, არამედ იმ გადაწყვეტილებების მე-10 მუხლის საფუძველზე გადამოწმება, რომლებიც მათ მიერ შეფასების თავისუფლების განხორციელების პირობებშია გამოტანილი.“

ასევე ნიშანდობლივია, რომ ევროპულმა სასამართლომ დაადგინა რა, რომ ადგილი არ ჰქონია კონვენციის მე-10 მუხლის დარღვევას საქმეზე *მიულერი და სხვები შვეიცარიის წინააღმდეგ (Müller and Others v. Switzerland)*, N 10737/84, 24 მაისი, 1988 წ., §36, აღნიშნა შემდეგი: „36. შვეიცარიის სასამართლოების მსგავსად, (ევროპული) სასამართლოც აღიარებს, რომ სექსუალური მორალის ცნება ბოლო წლებში მნიშვნელოვნად შეიცვალა. ამის მიუხედავად, სასამართლო არაგონივრულს ვერ უწოდებს შვეიცარიის სასამართლოების თვალსაზრისს ამ ნახატების თაობაზე; რომლებშიც ყველაზე უფრო უხეში ფორმით გამოხატული სექსუალურობა „იყო იმდენად ვულგარული, რომ შეეძლო შეურაცხყოფა მიეყენებინა ჩვეულებრივი მგრძნობელობის ადამიანის სექსუალური წესიერების გრძნობებისათვის“ (იხ. ზემორე მე-18 პარაგრაფი). ამ გარემოებებში, მე-10 მუხლის მე-2 ნაწილით ნაგულისხმები შეფასების თავისუფლების ფარგლების გათვალისწინებით, შვეიცარიის სასამართლოებს შეეძლოთ მორალის დასაცავად „აუცილებლად“ მიეჩნიათ მოსარჩელეთა დაჯარიმება უხამსი მასალის გამოქვეყნებისათვის. ...“

სასამართლო ასევე ყურადღებას მიაქცევს მხარის მიერ მითითებულ საქმეზე, *SEKMADIENIS LTD. ლიტვის წინააღმდეგ (SEKMADIENIS LTD. v. Lithuania)*, N 69317/14, §§ 76, 77, ECHR 2018, ამ საქმეში ევროპულმა სასამართლომ განმარტა, რომ:

„76. ... რეკლამა ატარებდა კომერციულ მიზანს, ტანსაცმლის ხაზის რეკლამირებას, და არ იყო გამიზნული იმისთვის, რომ რაიმე შეეძინა საზოგადოებრივი დებატისთვის რელიგიის ან სხვა საზოგადო ინტერესის საკითხზე (...). შესაბამისად, ეროვნული ხელისუფლებების შეფასების თავისუფლება ამ საქმესთან დაკავშირებით, უფრო ფართოა ...“

77. თავად რეკლამის შესწავლის შედეგად, სასამართლო მიიჩნევს, რომ საბოლოო ჯამში ის არ გამოიყურება როგორც უადგილოდ შეურაცხმყოფელი ან მაგინებელი და ისინი არ აღძრავენ სიმპულკოს რელიგიური რწმენის საფუძველზე ან არ ესხმიან თავს რელიგიას შეუფერებელი ან შეურაცხმყოფელი ფორმით ...“

ასევე, საქმეზე *Otto-Preminger-Institut ავსტრიის წინააღმდეგ (Otto-Preminger-Institut v. Austria)*, N 13470/87, 20 სექტემბერი 1994 წ., § 56, ევროპულმა სასამართლომ, დაადგინა რა, რომ ადგილი არ ჰქონია კონვენციის მე-10 მუხლის დარღვევას განმარტა შემდეგი: „56. ავსტრიის სასამართლოებმა, დააყადაღეს და, საბოლოოდ, მოახდინეს ფილმის კონფისკაცია, მიუთითეს რა, რომ ის იყო გაუმართლებელი თავდასხმა კათოლიკურ რელიგიაზე, ტიროლელი საზოგადოების რწმენის თანახმად. მათი გადაწყვეტილებებიდან იკვეთებოდა, რომ მათ სათანადო მნიშვნელობა მიანიჭეს მხატვრული შემოქმედების თავისუფლებას, რაც გარანტირებულია კონვენციის მე-10 მუხლით ...“. სასამართლოებმა ფილმის ნახვის შემდეგ აღნიშნეს, რომ ეს იყო მამა ღმერთის, ქალწული მარიამისა და იესო ქრისტეს პროვოკაციული გამოსახვა ... სასამართლოს არ შეუძლია იმ ფაქტის უგულებელყოფა, რომ კათოლიკური რელიგია ტიროლელთა აბსოლუტური უმრავლესობის რელიგიაა. ფილმის დაყადაღებით ავსტრიის ხელისუფლება მოქმედებდა ... რელიგიური სიმშვიდის უზრუნველყოფის მიზნით

და იმის პრევენციისთვის, რომ ადამიანთა ნაწილს არ განეცადა მათ რელიგიურ გრძნობებზე თავდასხმა გაუმართლებელი და შეურაცხმყოფელი ფორმით. პირველ რიგში ეროვნული ხელისუფლებაა ის, ვინც უკეთეს პოზიციაშია, ვიდრე საერთაშორისო მოსამართლე, შეაფასოს ასეთი ზომის აუცილებლობა იმ სიტუაციის ფონზე, რასაც ადგილი აქვს კონკრეტულ ადგილას, კონკრეტულ დროს იმ საქმის ყველა გარემოების გათვალისწინებით, სასამართლოს არ შეუძლია მიიჩნიოს, რომ ავსტრიის ხელისუფლებამ, აღნიშნულთან დაკავშირებით, გადალახა თავისი შეფასების თავისუფლების ზღვარი.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე სასამართლოს მიაჩნია, რომ ი/მ „ანი გაჩეჩილაძე“ ცნობილი უნდა იქნეს ადმინისტრაციულ სამართალდამრღვევად საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის 159-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული ქმედების ჩადენისათვის და ადმინისტრაციული სახდელის სახით განესაზღვროს ჯარიმა - 500 (ხუთასი) ლარის ოდენობით.

18. საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის 41-ე მუხლის თანახმად, მოსამართლე ადმინისტრაციული სახდელის დაკისრების შესახებ დადგენილებით ადასტურებს იმ მოვალეობის შესრულების ვალდებულებას, რომლის შეუსრულებლობისთვისაც პირს შეეფარდა ადმინისტრაციული სახდელი, და დადგენილებაში განსაზღვრავს დარღვევის გამოსასწორებლად გასატარებელ ღონისძიებებს, რომელთა აღსრულებაც ხდება კანონით დადგენილი წესით.

აღნიშნულიდან გამომდინარე, ი/მ „ანი გაჩეჩილაძეს“ უნდა აეკრძალოს პროდუქტზე განთავსებული არაეთიკური რეკლამების - „სამეფო კარი თამარში“ (წარწერა და გამოსახულება), „ძღვეთი საკვირველი“ (წარწერა და გამოსახულება), „ჩამოვკრავდი, მარა ნათლისღება...“ (წარწერა), „მაკურთხეველი ხელი“ (გამოსახულება) გავრცელება/განთავსება (პროდუქტზე, სოციალურ ქსელში და სხვა) და დაევალოს გავრცელებული/განთავსებული აღნიშნული არაეთიკური რეკლამების ამოღება საქართველოს სასაქონლო ბაზრიდან.

სასამართლომ იხელმძღვანელა „რეკლამის შესახებ“ საქართველოს კანონით, საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის 41-ე, 159-ე მუხლის პირველი ნაწილით, 266-268-ე, 271-ე, 290-ე მუხლებით და

და ა დ გ ი ნ ა :

1. ი/მ „ანი გაჩეჩილაძე“ [redacted] მისამართი: [redacted] ცნობილი იქნეს ადმინისტრაციულ სამართალდამრღვევად, საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის 159-ე მუხლის პირველი ნაწილით და ადმინისტრაციული სახდელის სახით განესაზღვროს ჯარიმა - 500 (ხუთასი) ლარის ოდენობით.
2. ი/მ „ანი გაჩეჩილაძეს“ აეკრძალოს პროდუქტზე განთავსებული არაეთიკური რეკლამების - „სამეფო კარი თამარში“ (წარწერა და გამოსახულება), „ძღვეთი საკვირველი“ (წარწერა და გამოსახულება), „ჩამოვკრავდი, მარა ნათლისღება...“ (წარწერა), „მაკურთხეველი ხელი“ (გამოსახულება) გავრცელება/განთავსება (პროდუქტზე, სოციალურ ქსელში და სხვა) და დაევალოს გავრცელებული/განთავსებული აღნიშნული არაეთიკური რეკლამების ამოღება საქართველოს სასაქონლო ბაზრიდან.

3. განემარტოს სამართალდამრღვევს, რომ მან დაკისრებული სახდელი (ჯარიმა) უნდა გადაიხადოს დაჯარიმების შესახებ დადგენილების მისთვის ჩაბარებიდან არა უგვიანეს 7 (შვიდი) დღისა. თანხა უნდა ჩაირიცხოს ცენტრალურ ბიუჯეტში, ერთიანი ანგარიშის №200 122 900 სახელმწიფო ხაზონის კოდი №220 101 222 სახაზინო კოდი №30077 3252. თანხის გადახდის დამადასტურებელი დოკუმენტის დედანი (ქვითარი) წარმოდგენილ იქნეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიაში.

4. დადგენილების ასლი გადაეგზავნოს სამართალდამრღვევს და სამართალდარღვევის ოქმის შემდგენს;

5. დადგენილება შეიძლება გასაჩივრდეს მისი გამოტანიდან 10 დღის ვადაში თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატაში (თბილისი, გრ. რობაქიძის გამზირი 7*), თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის (ქ. თბილისი, დავით აღმაშენებლის ხეივანი, მე-12 კმ. №6) მეშვეობით;

მოსამართლე

ლაშა თავართქილაძე